

Кривавий терор пілсудчини на окупованих землях Західної України

Другої половини листопада перед виборами до союму та сенату польська окупаційна "дефензива" (охранка) вчинила на Західній Україні масові арешти серед лівих робітничо-селянських діячів. Майже по всіх містах Західної України дефензива влаштувала вуличне полювання, масово арештовуючи революційних робітників та селян. Серед заарештованих є кандидати на посади до союму з робітничо-селянських списків, виставлені при останніх виборах.

Між заарештованими кандидатами є Столярчик зі Станиславова, Білавака з Дрогобича, Матулівна і Шехтер з Львова та інші товариші. Усіх заарештованих обвинувачують у приналежності до КПЗУ. Заарештованих дефензива вивозила в невідомому напрямі і навіть ніхто з родини не міг довідатися, де вони перебували. Тільки тепер почали надходити про це деякі відомості. Виходить, що заарештованих з усіх міст Західної України понад 100 осіб вивезено відразу ж після арешту до в'язниці у Луцькому на Волині.

Фашістська влада вибрала Волинь та призначила саме Луцьк на місце концентраційного табору для політв'язнів не випадково. На Волині бо працює "найздібніша" польська охранка, що нею керує кат Волині Заремба та його петлюрівські помічники. Не дарма Волинь становить криваву сторінку в історії визвольної боротьби робітників та селян Західної України. На Волині відбулися всі найбільші масові процеси: процес "151" у Володимирі-Волинському, закінчений 1,000 роками ув'язнення, процес "64" у Луцькому, "57" у Ковелі, другий Луцький "61", у Рівному "34" тощо.

На Волині є "найкращі" за собою середовищні тортури. Кат робітників і селян Волині Заремба запроваджує "волинську" політику воеводи Юзефського (колишній міністер УНР). Заремба улаштував у себе, в Луцькому, спеціальний так званий "червоний кабінет", устаткований усіма найбільше рафінованими засобами тортури і катування. Через те всіх арештованих, перевезених до Луцького, піддано негайно "випробованим методам" слідства Заремби.

З листа одного заарештованого відомо, що "слідство" відбувалося ось так:

Заарештованих звязували, у ніс вливали воду або спеціальною трубою наповнювали шаунок, потім агенти садовилися на шаунок та з такою силою стискували його, що екскременти виходили вустах. Бито в п'ять до втрати притомності, стискано пальці залізними кліщами. Одна заарештована, т-ка Матулівна не витримавши знущань силкувалася позбавити себе життя і тепер лежить у лікарні. Зрештою, факт самогубства арештованих — на порядку денному польської дефензиви. Нещодавно молодий робітник з Львова Шимон Мандель, не маючи сил далі терпіти "слідство", перерізав собі жилу склям.

Факти гвалтування заарештованих жінок агентами дефензиви дав останній процес, що відбувся у Ковелі, де одна з арештованих Рухля Казман оповіла, що на допиті її гвалтували агенти дефензиви. Те саме відбулося у Львові, де молодого робітника Едука Штіфтера гвалтували, а потім вклали їй у полові органи розпечене залізо. Штіфтер лежить тепер у Львові у венеричній лікарні.

Головна метода польської

дефензиви — разом зі звірчим мордуванням робітників та селян застосування метод рафінованої провокації. Ще не було такого політичного процесу в фашістській Польщі, де б не вишла наяв провокація, як найулюбленіший засіб польської дефензиви. Часто для демократичного обману дефензива, після кількатижневих "допитів", передає заарештованого до суду, мовляв, хай тепер "незалежний суд розрачується". Та ця комедія тільки про око людське. Суд та прокуратора фашістської Польщі були і є весь час у щільній звязку з поліцією.

тимчасом вицент розтрощує просвіту (культурно-освітню товариство) та селянські кооперативи.

У такий спосіб знищено всі просвіти в Коломийському повіті, що були в руках робітничо-селянської лівиці. Число сіл, які на власній шкурі випробували карних експедицій пілсудчини, сягає 800. Протягом цієї "пацифікаційної" акції, за повідомленням офіційного фашістського "Кур'єра Краківського", арештовано 342 осіб. Справді, на самій лише Волині арештовано понад 600 та ще в Луцькій в'язниці, де перше перебувало 80 політ-

КАРНА ЕКСПЕДИЦІЯ В СЕЛІ НА ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ.

Карні загони Пілсудського криваво знущаються над західно-українськими селянами і робітниками, а потім ще ї кують багатьох в кайдани і запакуюють до тюрем.

У Львові, приміром, арештованих у серпні молодих робітників суддя двічі відражав до дефензиви для "доповнення знання". Суддя Бурій у Луцькому, відомий фашіст, просто відповідає родинам, що побачення з в'язнями він дозволить тоді, коли сам схоче. Дотепер невідомо, скільки в'язнів вбито в дефензиви. Луцькі арешти останнього часу — це очевидно наступний етап того масового кривавого терору, що його тепер розвиває окупаційна влада на Західній Україні.

Ось уже понад чотири місяці гуляють по селах і містах Західної України карні загони уланів та жандармерії, запроваджуючи так звану "пацифікацію" Західної України. Виглядає ця фашістська пацифікація ось як:

Від села до села марширує військовий загін, далі — оточує село, частина заскочує до нього і починає езекуцію — бити кожного селянина. Потім на село накладають грошеву контрибуцію, забирають від селян збіжжя та худобу і силоміць примушують підписувати декларації, що селяни "самі ліквідують свої культурно-освітні установи та кооперативи". Другий загін війська

в'язнів, тепер є 400 політв'язнів. Найбільших розмірів фашістський терор набув за місяці перед виборами до союму. Тоді влада закрила всі кооперативи Волині, усі установи "Рідної хати" (культурно-освітні товариства). Проведено масові арешти в Рубяшівщині, Томашівщині й Холмщині. Помордовано десятки селян і закатовано сотні. Польський окупант жорстоко мститься на трудящих Західної України, що відважилися підпалами нищити маєтки польських поміщків та українських куркулів, демонстрували, що не хочуть жити по-старому, не хочуть бути далі об'єктом феодального та колоніального визиску від польських окупантів, не хочуть жити далі в злиднях та безробітті.

В придущуванні цієї потужної хвилі національно-визвольної боротьби трудящих Західної України, польському фашістському всіма силами допомагав український національний блок, тобто всі партії української буржуазії від УНДО до УСДП, та цілий польсько-українсько-єврейський соціал-фашізм. Вони закликали уряд до нових репресій і нових карних експедицій проти трудящих

мас. Спільні інтервенційні пляни польської та української буржуазії проти Радянського Союзу диктували їм шосили допомогти польському фашістському в "очищенні" Західної України, як терена майбутньої війни, як запілля в інтервенційних намірах проти УСРР. Під цим поглядом, себто під поглядом воєнних готувань і треба розглядати масовий терор, що буває нині на землях Західної України.

Бажаючи стягти голову трудящим Західної України у теперішніх і наступних класових боях фашізм поарештовував одну лівих робітничо-селянських діячів. Але не сплянучись на тому, фашізм намагався тепер, концентруючи ув'язнених у Волинській катівні, фізично винищити їх.

Українська буржуазна та соціал-фашістська преса замовчує факти масового і кривавого терору. Соціал-фашісти, які зчиняли галас про те, що відбулося в Бересті — не бачать, не хочуть бачити ані Луцького, ані Ковеля, ані помордованих та закатованих селян Західної України. Та і як їм це побачити? Адже вони в спілці з польським фашізмом здійснювали цей масовий терор. І знятий тепер вереск про побиття кількох їхніх послів у Бересті має на меті лише одне: передовити ворожі пілсудчині настрої мас, відтягти їх від активної боротьби з фашізмом, від революційного розв'язання кризи на Західній Україні.

Берестейські арешти і масовий фашістський терор проти робітників та селян у Польщі й зокрема на Західній Україні — це дві ріжні справи. Там ходило фашістське про те, щоб настрашити кількох послів

"Центролаву", піддати їх безоглядній гегемонії "санції" все-редині фашістської родини. Тут тепер ходить про безоглядну боротьбу з єдиним супротивником цілого фашістського блоку — про боротьбу з робітничо-селянським блоком.

Луцькі арешти набирають тепер міжнародного значіння. Робітники й трудящі маси по цей бік Збруча, що тепер почали третій вирішальний рік п'ятирічки та успішно будують соціалізм, повинні величезною кампанією солідарності та протестів допомогти своїм братам — робітникам і селянам по той бік Збруча.

Щораз більший розвиток кризи в Польщі й на Західній Україні, зокрема шоденне зростання безробіття, голоду та злиднів у місті та на селі ставлять перед трудящими Західної України й Польщі перспективи нових великих боїв. Польський окупаційний режим не міг зламати національно-визвольної боротьби трудящих Західної України. Про це свідчать численні факти нових підпалів підчас кривавих карних езекуцій, факти активного опору проти виставлення варти для охорони поміщичьких маєтків, масові бойові демонстрації селян (Дебеславці, Чернівці), класові бої робітників по містах (страйки в Калуші, Бориславі, Дрогобичі).

Трудящі Західної України широким фронтом ідуть контр-наступом на фашістський терор та пліч-о-пліч з трудящими цілої Польщі за проводом КПЗУ ідуть до боротьби проти антирадянської війни, що готує пілсудчина, за остаточне повалення фашізму, за прилучення Західної України до УСРР.

Н. М. (Комуніст)

ЧЕРВОНІ ІСКРИ

"Укр. Голос" в ч. 4., з 28 січня, в редакційній статті п. н. "Потреба тверезої думки", пише таке:

"Не гаразд тепер в Канаді. Не гаразд і робітникам, не гаразд і фермерам. Робітникам не гаразд, бо роботи нема. Фермерам не гаразд, бо мусять продавати свої продукти за безцінь, як що взагалі може бути купці на них. Не гаразд і людям, котрих добробут залежить від добробуту робітника і фермера".

Ось і чудо відкрив редактор з "тверезою думкою"! Як з "желаннями" на новий рік запізнився, так само у відкриттю, що "не гаразд і робітникам, не гаразд і фермерам". Але не в тім річ. В статті написано, що "не гаразд і людям, котрих добробут залежить від добробуту робітника і фермера".

Що ж то за створиня оці люди? Робітники, фермери і люди. А хіба ж робітники і фермери не люди? А як робітники і фермери також люди, то хто ж тоді ті інші "люди, котрих добробут залежить від добробуту робітника і фермера"? Чи редактор з "тверезою думкою" належить до робітників і фермерів, чи до "людей"? Таку "тверезу думку" може висловити або п'яна людина, або така, яка хоче тою "тверезою думкою" когось піддурити.

В тій самій статті редактор з "тверезою думкою" написав, щоб робітники в ці тяжкі часи не піддавалися впливові "агітаторам, що розвивають перед вами очайдушні та карколомні пляни скорої і радикальної перебудови теперішніх відносин". "Тверезий" редактор дуже перестерегає робітників і фермерів, щоб не вступали до Ліги Робітничої Єдності ані до Ліги Фермерської Єдності. Йому дуже на серці стоїть робітничо-фермерська справа й він визнає робітників і фермерів держатися старих організацій. Фермерам каже вступати до старих фермерських організацій, а робітникам нака-

зує держатися старих юій, "що мають за собою імя, досвід і касу..."

А от "іншим людям" редактор нічого не радить, перед комуністами їх не перестерегає. Видно, що ті "люди" доброзаняті й не піддаються впливові комуністичних агітаторів.

Досить "твереза думка" триматися старого, що має "імя, досвід і касу"! Але навіть оці самий редактор з "тверезою думкою" почав організувати автокефіалю, як є стара греко-католицька, що "має за собою імя, досвід і касу"? Певно до теї каси замкнений був доступ редактору з "тверезою думкою".

Чому Радянський Союз має найбільший бюджет в світі? Щоби на це питання відповісти, то треба трохи подумати. Словом — треба "тверезої думки". І редактор "УГ" є пояснює: "тому, що совіти захопили для уряду все господарське життя краю, як є в інших краях має саме громадянство".

Ось маєте й "пояснення". Там якісь "люде", тут "громадянство". Ще одна категорія! А чому ж то 30 мільйонів того "громадянства" в капіталістичних країнах без роботи пухне з голоду, коли воно має таке багатство?

Недавно кричав цілий світ, що більшовики мучать невинних людей на суді в Москві. Це про тих конспірантів під проводом професора Рамзіна. Тепер цей самий "світ" десь віддався, що більшовики випустили всіх цих змовників і знов кричить на більшовиків.

Ніяк не можна їм догодити. З Риги повідомляють, що т. І. Сталін, секретар Всесоюзної Комуністичної Партії, вибирається в подорож на Укра-

ВОЗВАНІЕ К РУССКИМ РАБОЧИМ КАНАДЫ И СОЕДИНЕННЫХ ШТАТОВ

Товарищи рабочие! Весь капиталистический мир переживает сейчас невиданный в истории экономический кризис. Безработица растет, фабрики одна за другой закрываются, рабочие тысячами и миллионами выбрасываются на улицу, с каждым днем армия безработных все увеличивается. В Соединенных Штатах их число превышает 9,000,000. В Канаде, из общего числа 900,000 рабочих, 300,000 без работы, без крова и пищи, питаются крохами, бросаемыми нам капиталистами. Очереди за супом становятся с каждым днем длиннее. В некоторых местах полиция прибегает к таким мерам, как разгонение этих очередей. В "социалистической" Германии около 5,000,000 безработных. Тут тоже, во всем мире, банки, фабрики и шахты закрываются остинями ежедневно. Все магазины и склады завалены продуктами и товарами. В то же время рабочие ходят голодные, оборванные и терпят холод. Около 70,000,000 людей находятся в данный момент без хлеба, многие из них живут в пещерах, тогда, как по городам капиталистических государств многие небоскребы пустуют. Фармеров постигла та же участь, что и безработных рабочих. Сотнями продаются их фермы за долги и налоги. Но уже покупателей даже нет на них. Миллионы людей без хлеба, в то время, когда ежедневно сжигаются тысячи пудов, тысячи пудов бросаются в воду, лишь бы поддержать цену на хлеб, то есть, чтобы капиталисты имели достаточную наживу.

В это же время, на Востоке находится страна Диктатуры Пролетариата, где с каждым днем вырастают новые фабрики и заводы, строятся многоэтажные дома для рабочих, страна, где рабочие работают только 4 дня в неделю, пользуются социальным страхованием, получают ежегодно двухнедельный отпуск с оплатой жалования. В этой стране — Советской России — не достает рабочих рук. Там строится Социализм. Вместо пятилетнего плана постройки фабрик и заводов, этот план будет проведен, благодаря мужеству и сознательности рабочих Советского Союза, — в 4 года. Там жизнь рабочего улучшается с каждым часом — здесь же с каждым часом все больше голодных, больше притеснений. Полиция свире-

дует с каждым днем. Боясь, что голодные рабочие не станут ждать от своих кровопийцев-капиталистов поддачи и сами возьмут свои права, — капиталисты, посредством своих прислужников — полиции и разных социал-предателей — терроризируют рабочих. Наиболее сознательные из них забрасываются в тюрьмы, иностранцев выселяют в страны открытого фашизма, где их ожидает верная смерть или долгодлительная тюрьма. Рабочие организации закрываются, газеты и литература конфискуется полицией и т. д.

Для того, чтобы открывать всем рабочим глаза, чтобы сплотить их в единую массу для успешной борьбы со своими хозяевами-капиталистами, нужен орган, который на каждом шагу раскрывал бы их проделки, а таким органом может быть только истинно-рабочая газета. Конференция Русских Клубов Канады решила приступить к изданию таковой в Канаде. Для издания этой газеты необходим фонд в 500 долларов.

Товарищи рабочие! Мы знаем как тяжело каждому из нас, знаем, что, жертвуя на газету, мы отдаем свои последние гроши, но это необходимо для святой цели, на которую пойдут эти деньги. Пусть каждый рабочий задумается над своим положением и он тогда почувствует, что ему необходимо дать сколько он может для того, чтобы эта газета вышла и чем поскорее. Рабочая газета это орудие, которое объединяет рабочих, помогает им сплотиться для борьбы против своего классового врага-капиталиста. Эта газета будет называться "Канадский Гудок" и будет выходить один раз в месяц на первых порах. Уже принимается подписка. Условия следующие: На год — 60 центов; на полгода — 35 с.; на 3 месяца — 20 с.

Товарищи! Жертвуйте сколько можете в фонд этой газеты и становитесь ее подписчиками. Каждый рабочий — подписчик на "КАНАДСКИЙ ГУДОК"! "Направляйте пожертвования и подписки на:

Е. SHPARAGA
252 Palmerston Avenue
Toronto, Ont.

Поддерживайте свою рабочую прессу!
Редколлегия газеты
"Канадский Гудок".

ЗАСІДАННЯ ПОЛЬСЬКОГО СОЮМУ.